

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en todas las
librerías.

LA ESTISORA.

Prement l' instrument pel que 'l maneja, titulem *La estisora*, aquest article, tenint intenció de parlar dels subjectes que 'n fan us.

No 's cregui que anem á enrahonar dels sastres; aquets, si bé ténen algun punt de contacte ab las donas, perquè retallan, ab tot no *retallan* de molt tant, en la acepció moral de la frasse, y retallan molt mes, materialment parlant. Volem parlar del bell *secco*.

Las donas, pues, son las retalladoras per escelencia, y tróvinse allá hont vulgan, sempre ténen la *estisora* amanida, sempre ténen la llengua á punt de murmurar.

Si una dona tota sola va pel carrer y 'n veu passar una altra que, á son parer, porta 'l vestit massa llarch, ó massa curt, ó 'l gorro massa petit, ó 'l pentinat massa alt, se gira á dreta y esquerra per si veu algun conegut per comunicarli, y si algun no 'n passa, diu de manera que 'ls transients ho sentin: ¡Mare de Dèu quin vestit! ó ¡Verge pura, quin gorro! ó ¡es tota una consciencia portar aquet pentinat! Es dir, se fón per retallar.

Si la dona no vá sola ¡alli es lo sentir-la! Mira aquella, esclama, pot ser lo seu marit ha treballat quinze dias per poguerli comprar aquell vestit y ella 'l va rossegant d' aquet modo. O bé: mira aquella, rossega 'l vestit aixís y, si molt convé, encara 'l deu á la modista.

Cuan son dugas las que *retallan*, amigo ¡cóm s' hi recrean! Escóltintlas.

—En Cosme s' ha casat ab la Llussia...

—¡Ah, al últim 'ls pares d' ella hi hau vingut bé!

—Es clar, si tot alló de posarhi obstacles era una comedia per ferli cáurer. ¡Com que ¡ell té pinyó...!

—No ho sé si s' enganyan. Ell prou va ben vestit, pero si anessim á miraho tot, tal vegada trovariam que gasta lo que pot y lo que no.

—Sí, pero per la Llussia...

—Ja es saber que per ella... Aixó sí, valdria

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

LA RUA DEL CABELL D' OR

mes que Dèu no 'ls dongués familia, si no, pobres criaturas anirán mes deixadas qu' un drap de cuyna.

—¿Vol dir? La mare de la Llussia ja sabia jo que era molt deixada, pero ella no 'm creya que ho fós.

Y no se las escoltin mes, perquè sino fóra cosa de passar un parell d' horetas retallant subjecte per subjecte las familias dels nuvis.

Tinguinho per segú: ¡van dugas donas juntas? murmuran. ¿S' están calladas en un balcó ó en un palco del teatro? buscan tela per retallar. Las escepcions van mes escassas que las unsas pel carrer. No vull dir que las mevas amables lectoras estigan compresas en la regla general, al contrari; y en proba d' aixó que cap d' ellas coneix al nuvis en Cosme y la Llussia. Ni cap d' ellas se veurá retratada en lo que yaig á contar. Cuydado, que no es cuento.

M' estába jo en l' antessala d' un taller de fotografia llegint lo diari esperant que 'm toqués lo torn, cuan varen entrar dugas senyoretas ab dugas mares. Saludo y continuo llegint. Las mares s' assentan al sofà cansadas d' haver pujat cent y pico d' esglabons, y las senyoretas prenen un álbun que per allí havia y s' assentan prop del meu silló, de manera que sentia, paraula per paraula, todas las que deyan.

—¿Miremos aquest álbun mentres nos esperem, Angeleta?

—Mirem.

Obran l' álbun per la primera plana.

—¿Quin senyor mes gras!

—Si que 's debia cansar per pujar fins aquí dalt á retratarsel!

—Aquesta deu ser la seva senyora. Va ab manega de curta, com que tingués 'l bras molt bonich.

—Mira, aquet va tots los vespres al café de 'n Cuyás. ¡Es mes bufado!

—Bè prou que 's veu en lo modo que 's va plantar!

—¿Quin gorro mes estremat que porta aquesta!

—¿Al menos podia posarse un vestit que s' hi digués mes!

—¡Mira, aquesta va ab marinera!

—¡Y que la porta ab ben poca gracia! Las marineras, si no se saben du, son molt ridiculas. Aquí 'n tén la proba.

—Aquesta es aquella que diuhen que es tant guapa.

—¿Qué vols que 't diga, es molt encantada. Després ¿veus? no sap vesti.

—¡Oh, si la sentissis enrahonar! Sembla de fora.

—La gent per allí ahont la pega. Lo mateix á la Riteta, ves qué tè de guapa.

—¡Si es mes morena...!

—¡Y aquell mirar tant desvergonyat!

—Aquesta es la viuda aquella que avans anava pe 'l carrer de Fernando.

—Al últim crech que s' hi va casar ab aquell que la veyam sempre.

—Bè ho diuhen; pero se 'm fa molt estrany, perquè ell es jove que podria ser fill d' ella; després, que ella no tenia gaire bona fama.

—Aquet s' ha retratat llegint un llibre.

—Deu esser estudiant. ¡Quins peus tant grossos tè.

—¡Si que pót dormir drel!

—¡Quin cap tant gros que tè aquet!

—Ja 'l conech: 'e diu, 'e diu... Mamá ¡cóm se diu 'l gos de casa la Quima?

—¿Qué vols dir lo César? contesta la mamá.

—Sí, just, diu la filla á la seva amiga senyalant lo retrato, aquet 's diu Cesareo. Anaba al Euterpe ab lo meu cusí. Es un que vol saber de tot y en res entent pilota.

—¡Ay, ay! La pentinadora de la Magdaleneta.

—No 'n fa pas de pentinadora. 'S va casar ab un ebanista.

—¡Que era tafariera!

—No me 'n parlis. A la Magdaleneta l' havia posada molt mal y ella encara la sufria.

Se diu si li duya alguna carta que pe 'l carrer li donaba en Martinet, y entregaba á aquet las contestacions de la Magdaleneta.

—Fins aquí, si tu vols la Magdaleneta no feya cap mala cosa.

Arrivant aquí, 'l retratista 'm cridá.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

M' aixeco, saludo, entro á la galeria y dich al retratista en veu baixa:—Fássim lo favor de no posar en l' álbun de vosté cap proba dels meus retratos.

—Per qué? contestá 'l fotógrafo.

—Perque no vull que 'm passin cap estisorada.

Ja sento una pila de donas que diuhen:—¡Mes valdria que 's cuidés d' ell, aquet.

FRANCESCH POUS.

PENSAMENTS.

Quant sofreix ferida l' ànima,
Mar irat, cel embrunit,
Que plau la tempesta á fora
Quant hi ha la tempesta á dins.

En la corona d' espinas
Que mon cor porta temps ha,
No hi queda una sola aresta
Que no 'n degoti la sanch.

MARÍA BELLVER.

Avisem á tots los que tenen la amabilidad de remetre's escrits per insertar, que los anirem publicant tant bon punt poguem (s' enten los que tingan alguna condició literaria), perque los rebem en tant gran número, que únicament de 'n mica en mica podrem accontentar á tothom

LA VIRTUT Y LA CONCIENCIA.

DRAMA EN QUATRE ACTES Y EN VERS. ORIGINAL DE DON EDOARDO VIAL.

Nos plau consignar que la literatura dramática catalana en lo poch temps que conta de existencia, ja ha donat obras y obras aplaudidas en tots géneros. La producció que últimament s' ha posat en escena en lo Teatro catalá tendeix al género melodramàtic d' una manera marcada.

Los autors catalans, coneixedors d' altrás literaturas, y que contan ab un públich també avesat á véurer dramas escrits en altres idiomas, en aquets deuhen estudiar y estudian ab profit y deuhen ensajar, com fan, tots los géneros que 'l públich coneix. Aixís lo Sr. Vidal ha portat á la escena catalana lo gust melodramàtic y encara que no fos per altre motiu, essent l' obra de bonas condicions, l' autor es digne de elogi.

Nosaltres nos guardarem bé de dir quin género dramàtic es millor, si aquet ó un altre; perque aixó es cuestió de gustos y estem plenament convensuts que lo bo, es bo en tots los géneros, com lo dolent es dolent, trobis allá hont se trobi. Tampoch direm per quin género lo públich mostra predilecció, ja que li veyem aplaudir tota classe d' obras que, mes ó menos, s' ho mereixen.

Fer disputa d' aixó, es ferla de si es mes guapa una dona blanca que una dona morena y de si es de pitjor ó millor gust aquell á qui n' hi agradan unas ó altrás.

Sentats aquets precedents, entrem á parlar del drama que valgué al autor molts aplausos y ser cridat á las taulas en varias ocasions.

Una noya pura y honrada, que estima de una manera angelical, á qui las promesas no alucinan, ni fan titubejar las amenassas, ni las adversitats li arrencan un mot d' agravi, representa la virtut. Un pare que, per preferir son fill á sa filla, sens pensar alenta fins los desviaments del preferit, produhintli son procehir cruels remordiments, representa la conciencia.

Aquets personatxes, una mare carinyosa que, comprenent l' error de son marit no pot inclinarli la voluntat; un jove enamorat que dona crédito á enganyosas apariencias; lo fill, bo en lo fondo pero que deixantse portar per un mal amich al camí del vici se troba, sens poguerse detenir, en la pendent del crim; un jove de cor perversit, ahont hi tenen cabuda tota classe de passions desenfrenadas, que mort en lo moment d' haver comés un delict; un home de bé, que sols viu per fer bonas obras; que anatematiza las dolentas, y que per la major ditxa de dos amants virtuosos, ofega en son mateix cor un amor allí nascut y una esperansa que en sa ma estaba realisar, son los subjectes ab los quals juga l' acció.

Fem cas omís del hermano Benet, personatge que

sols té una escena en lo primer acte, tant secundari, que marcadamet se veu que sobra.

Los caràcters no 's desdiihen en tota la producció. Los efectes vénen tots naturalment nascuts, si bé están massa aglomerats en l' últim acte. Lo tercer es sens dupte lo millor del drama.

Lo fi no pot ser mes moral, pues resulta castigat lo vici, portat á bon camí lo descarriat y recompensada la virtut.

Lo llenguatge propi en general, nos semblaria millor si no hi hagués alguna que altra expressió no usada, y molt menos per la classe obrera, que es en la que gira l' argument.

La direcció es digne d' aplauso. Lo desempenyo molt bé, y no anomenem cap dels actors, perque tots tingueren moments felicissims posantse á gran altura. Ab tot voldriam que l' amant, en lo segon acte, se reprimís al explicar son amor, ja que, no havent suferit contrarietat de cap mena, ni esperantsen cap, no hi ha rahó perque arribi á arrencar llágrimas.

Ab justicia lo públich cridá al autor y als actors varias vegadas á las taulas, y augurem al Teatro catalá molt bonas entradas ab *La virtud y la conciencia*.

Rebi lo senyor Vidal la nostra enhorabona per lo triunfo obtingut ab la seva última obra, que á no tenirne altrás de indisputable mérit, ella sola 'ns revelaria un bon poeta dramàtic de qui deu esperar molt la escena catalana.

VENTURA ROIG.

LA NINA DEL CABELL D' OR.

N' es molt hermosa la nina,
la nina del cabell d' or,
per tot allí hont ella passa
ne deixa ferits los cors,
per ella n' estan gelosos,
gelosos tots los pastors,
y 's ecos de la montanya
sols repeleixen son nom;
que n' es hermosa la nina,
la nina del cabell d' or.

Un cavaller l' ha trovada,
per ella ha sentit amor;
des que 'l cavaller la estima,
ja la deixan los pastors,
no 's veu son nom en las albas,
ja no li cantan cançons,
sas amigas mes amigas
la deixan sola per tot,
y trista 's posa la nina,
la nina del cabell d' or.

Ja li diu lo cavaller:
Estrella de mós amors,
tendre tortoreta mia
no vulgas matar mon cor,
estimar com jo t' estimo,
y teus serán mas tesoros,
regnarás en mon castell.
Y ella li respon que no
que estima á un altre la nina,
la nina del cabell d' or.

La nina n' está plorosa,
ha perdut sas il·lusions;
la vall celebrá una festa,
lo casament d' un pastor,
del pastor qu' ella estimaba,
que ha cregut, com creu tothom,
que l' amor de 'l cavaller
la nina bé l' correspon.

Si n' es de infelís la nina,
la nina del cabell d' or!
Sens saber lo que li passa,
perduda pe 'l mitx del bosch,
la nineta 's desespera
sense trovarne consol.
¡Malehida la hermosura
que 'm causa tant greu dolor!
Aixís crida y tan sols l' eco
dolor! dolor! li respon.

¡Ay! plora la pobre nina,
la nina del cabell d' or.
La fosca ja 's va extenent,
ja no llú ni un raig de sol,
y encara corra la nina,
sola, perduda pel bosch.
Ja no sab lo que li passa,
de res se sab dar rahó;
ja sas foras la abandonan,
cau pronunciant un nom,
quedant com morta la nina,
la nina del cabell d' or.

De nit, un bon hermitá,
que té sa hermita allí prop,
á la nina ha recullit,
procurant darli consol.
Mes ay! que ja la pobreta
no conserva cap recort,
y plora y sonriu á un temps,

tot repetint aquell nom,
pus boja ha quedat la nina,
la nina del cabell d' or.
Lo cavaller al saberho,
busca en la guerra la mort,
lo pastor, que n' es la causa,
fuig, abandona aquell lloch.
la nina 's está en la vall
respectada de tothom,
teixintne sempre coronas
per adornar sos amors,
y tots ploran per la nina,
la nina del cabell d' or.

ANDRÉU SALA.

XIU XIU.

Se nos ha dit (pero per mor de Déu no ho digan á ningú perque 'ns han encarregat molt lo secret) que lo dilluns que vé, lo primer galán jove del Teatro catalá Sr. Clucellas dona lo seu benefici, es á dir lo dona, se 'l queda, pero fa una funció que n' hi haurá per llogarhi sillons. Primerament posará en escena la bonica pessa en un acte del senyor Arnau LAS ATMETLLAS D' ARENYS després la novena representació de lo drama de don Serafi Pitarra LAS MODAS, y per fi de festa, com si diguessen per postres, lo estreno de la pessa en un acte UN INGLÉS EN MATARÓ. ¡Y tot aixó per dos rals y 'l sílló! quant las atmetllas solas, ja poden anar á lo confiter que vulgan que no las trovarán menos de síllal la lliura.

Recórdintse de no dirho, perque després, si á can Lopez, que es ahont despatxan en contaduría, hi hagués empentas y desgracias no volem tenirne la culpa nosaltres.

¡Si 'l senyor Clucellas sapigués que ho havem dit á ningú, ja estavem frescos!

—¿Qué me 'n diu del ball de *El Gavilan*?

—Home, que estigué molt lluhit. Lo saló, adornat ab gust y bon humor; la orquesta, bona; la concurrencia, molta; los trajos variats; y tothom, havent fet lo propósit de divertirse, no 's podia esperar menos de surtirsen cada qual ab la seva. Per la meya part li asseguro que 'n quedí del tot satisfet.

—Y jo de tal manera, que espero que dongan lo segon ball.

Per que quedian parats, ja veuran la gent fins en que 's fican.

Diuhen que lo drama LAS MODAS té molts mes versos dels que en la escena 's diuhen; á causa d' haverse tingut d' éscursar perque era de massa duració, y que per consegüent eonvé comprarlo perque los que no 'l llegeixen no 'n saben la meytat.

¡Ara vegín vostés que n' han de fer!

—Oh! y encara no 's accontentan ab aixó; sino que diuhen que si se 'n venen tants, que si la segona edició de las Joyas de la Roser ja s' acaba.

Fassin que arribi á oídos del Sr. Puig que també ven ¡O rey ó res! y no 's arrendo la ganancia.

Lo mateix que 's que diuhen que tot aixó ho diem perque los interessats 'ns ho encarregan; ¡Malviatge!

—Un me va dir que *La Conquista de Madrid* era una bona obra.

—¡Sempre hi ha gent que no s' hi descalsan. Una cosa inverosímil, que no té solta ni volta.

—Per ço mateix que á mi no 'm va pas agradar; y que no digan, que no la fan pas malament. Ademés al principi de la temporada habian anunciat que per aqueta zarzuela se pintaban decoracions y... res d' aixó.

—Bé; al principi de la temporada era cuestió de defer abono.

—Doncas los empresaris poden dir que son molt frarchs?

—¿Perqué?

—Perque no son gent de cumpliments.

—¿Que no 's podrian portar á la Exposició de París las restauracions fetas de poch temps en la Catedral?

—Prou; com també podria portarshi la casa de Gibert y la fatxada del Liceo.

—¿Vol dir que guanyarian premi?

—¡¡Vol callar!!

Cornensa en lo n.º 1 y acaba en lo 164.

Cornensa en lo n.º 1 y acaba en lo 164.

se	dor	re	Un	go	bre	de	do	d' els	sols
essen	ba	ta	ig	sa	sa	pa	ta	tia	So
no	ro	cia	và	po	flor	nant	cor	los	be
la	da	co	d' u	lor	en	la	fres	tia	ta
nich	na	sa	alli	ser	prop	mi	molt	llor;	sol
ra							sen	ca	xia
font									
de bo									

En lo número próximo se donará la solución.

11

III.

Los tres nins

Si vis esse perfectus, vade, vende omnia quæ habes et da pauperibus et habebis thesaurum in cælo.

EX EVANG STI. MATHEI.

Lo jardí queda un moment en silenci. Tant, que no passava desapercebut lo més petit d'aquells sorolls que tant sols la verdadera quietut deixa arribar al oïdo. Lo murmur del regaró que ab sos fils brillants ya teixint cintes de plata per dessota la herba; la fulla seca que cau groga del arbre; lo volar de la blanca papallona, delicat emblema de nostres il·lusions, ja que com aquestes se desfà en pòls imperceptible al tocarla ab nostres mans destructoras; lo soroll que l'oreig aixeca en lo canyar, semblant al que produeix lo contacte de la magestuosa seda en las ricas cambras ahont los senyors donan sos balls y fastuosas festes; lo suau balandreig dels arbres; los reptils que s'arrastran, al passar per damunt la enterca fullaraca; lo brunzir de lo carmesí *espia-dimonis*, que com una branca de coral alada descriu còrculs de rubís en los cristalls de la font ahont s'cnmiralla; y, per fi, lo soroll de las onades al besar lo monstrooís collar de rocas ab que la costa se guarda del mar; soroll que se sentia confusament y com la ronquera estertórea d'un moribundo, si bè d'en tant en tant, las onades rompent més suaument l'

—¿Sap que 'l Roberto com lo cantan al Liceo aquest any m' agrada molt?
—Ningú li diu lo contrari.
—Lo que voldria es que repintessen aquelles bambonnes d' arbres del primer acte, perque alló desdiu del modo com surt l' ópera.
—També sò del seu parer, y cuidado, que en aixó d' arbres la Rambla hi pot ser vot.

LA LLUISA.

¡Pobre Lluisa! ¡pobre Lluisa!
N' está groga: ¿qué tindrà?
Los ulls ne t' tot plorosos,
caminant, sembla que cau,
quan ningú la veu, badalla,
riu, si algú li va a parlar
pero ab sonris, que a la llegua
se veu que es sonris forsat.
¡Pobre Lluisa! ¡pobre Lluisa!
¡tant grogueta! ¿qué tindrà?
¡Ahont son aquella rojoj
y aquells llabís de coral?
¿Per qué aquells ulls tant hermosos
han d' estar mitj alocats?
¿Per qué sas dolsas paraulas
en suspirs sols s' han tornat?
¿Per qué no surt a passeig
y no s' mou may del sofà?
¿Per qué quan s' assenta a taula
ni mira que t' en lo plat?
¿Per qué a la pentinadora
li diu que torni demá,
que avuy no vol pentinar-se,
que ja va prou bè de cap?
¿Per qué no posa escarola
al canari, com avans,
y no fa festas al Lindu,
lo seu gatet estimat?
¿Per qué no broda avuy gens,
tant que li agrada 'l brodar?
¿Per qué ha obert una novela
y l' ha tancada al instant?
Mareta de la Lluisa,
es qui de sa filla sab
la causa de tal mudansa,
lo que li don malestar,
diguim ¿perqué está grogueta?

¿Per qué avuy de res fa cas?
¿Per qué es que no surt, ni parla,
ni treballa com abans?
—No ho estranyi, no ho estranyi,
fa tres nits que está de ball.
FRANCESCH POUS.

VUITS Y NOUS.

En una casa de pages, un dels mòtts parenostres que deyan després del Rosari era un Pare nostre, Ave maria y un gloria patri a la ànima de nostre Senyor Benedit que Dèu la tinga a la seva santa gloria.

En una població hi havia un mestre de casas que era un poch tonto y no molt religiós. De vegades alguna vehina li deya—Tu no 't pots salvar.

—¿Per qué?
—Perque no fas cap obra bona.
—Nostre Senyor ja veurá que es perque no me las pagan prou.

Un gitano volia vendre per bo un caball cego y ab dos testimonis esperá que algú hi anés.

Arriva un senyor; l' examina, y com la bestia tenia alguna tara, se queixá.

—No, contestá lo gitano, lo que es vista no 'n t'è; pero 'l pot comprar descansat que es un bon caball.

Lo senyor lo comprá y quant l' endemá reparant que era cego lo volgué tornar al gitano, aquest li digué:

—Tracte es tracte, ja quant li vaig vendre li diguí devant de dos testimonis que no tenia vista.

EPÍGRAMA.

—¿Home, tant gran escriptor
m' han dit avuy qu' era en Tófol?
—Jo ho crech, si 's pinta 'l retrato
quant escriu papers de tonto.

Sol-lució á la Xarada.

Mis-sis-si-pí.

Sol-lució á la Endevinalla.

Estrenyacaps.

Sol-lució al Geroglífich.

Los caracteres son desiguales.

XARADA.

Ma primera t'è bon nas,
ma segona es una nota,
ma tercera s' esbalota,
y de ser quarta 's fa cas.
Quinta en castellá veurás
si un regala una fortuna.
De mon tot n' has vist alguna,
y si no te 'l diu lo dit,
ja ten pots tornar al llit,
perque, noy, aixó es la lluna.

GEROGLÍFICH.

LOS sy LOSs

ERAN 2s del 1867. ⁰/₅ C.

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyia, pas-saje de Escudellers, número 4.

—¡Tant de bo! Digüé Geroni deixant anar un sospir del fons de son cor.

—¿Y per qué? Preguntá Angela, que no podia compèndrer quin motiu pogués tenir lo bon home per interessarse tant vivament en que los tarongers fessin goig dintre d' un any.

—Perque lo meu xicot entra a la quinta d' aquí a dos anys, contestá Geroni, y si l' any que ve comensessen los tarongers a fer tropa, pot ser després no l' haurian de menester a n' ell y s' en salvaria.

Pere y Angela, arrancaren una rialla que hauria satisfet lo amor propi de lo graciós de comedias mes exigent.

Pero 'l pobre Geroni no rigué; sas mateixas paraulas despertaren en ell lo sol dolor que amargava sa existencia, y duas llágrimas que brollaren en sos ulls, caigueren al mateix temps que las darreras gotas que deixava anar regant, al acabar l' aigua.

—¿Ho veus?

Digué Angela, dirigint una mirada suplicant a son marit,

—Tot vindrá per sos passos contats, contesta aquest, tornantli una mirada de intel·ligencia, ara l' alegría lo podria matar, y es precis triar lo moment en que la impressió puga ser menos violenta. Y tot torna a quedar en silenci.

Haventhi en Geroni, aquest silenci no era possible, ja que ell quant no cantava, se pót dir que murmurava sempre la seva cansó; pero en aquell instant se coneixia que pesava lo que havia dit, y que alló li oprimia dolorosament lo cor, no deixantli mes delit que 'l d' anar del taronger al safreig y del safreig al taronger, omplint y vuydant la regadora segons li havia manat son amo.

—¡Ay, angelets de Dèu!

Cridá de prompte Angela, alsantse joyosa y corrent cap a la porta.

—¡D. Guillemet y D. Joanet! digué sonrient irònicament en Pere, mentres Angela ja baixava pe 'l caminal ab dos nins com dos sols.

—¿Que no 'm toquen pas las canyas de las mongeteras!

Cridá Geroni tocant la cara d' en Guillemet, al passar anant cap al safreig.

Y no hi havia arribat encara, quant Angela ja estava assentada ab en Guillemet en la falda, cameta asi, cameta allá, y fentli:

¡Bim bom!

Las campanas

—T' ho juro.

—Recorda, donchs, que aquest jurament que ara m' has fet, t'è de sellar lo teu llabi sempre que vagi a obrirse per ferir l' ànima mia ab aquest recel que m' aterra.

—Escóltam, Angela.

—Digas.

—Jo sò rich... molt rich... ¿Desitxas alguna cosa que jo puga satisfer ab totes mas riquesas?

—Cap.

—¿Ho saps ben bè?

—No mes desitxo que m' estimis com jo t' estimo, y que 't recordias de cumplirme lo jurament que fa poch m' has fet.

Pere torná a quedar pensatiu.

Angela l' observava ab una compassió surtida del fons del cor, y al fi, veient que no surtia de sa abstracció, li digué:

—¿Vols que anem a dins?

—No.

—Es que tal volta l' aire de cap al tart, estant encara convalecent, pot no probarte.

—No tingas por; me trovo tant bè aquí... ¡No sè perque aquest malestar que sento, sembla que 's calma ab lo perfum dels tarongers y la vista d' aquest jardí que tu has fet tant hermós en tant pochos dias!

—Lo mateix me passa a mí; aquí tot t'è 'l color de la esperansa, y sempre 'm sembla que aquí 'm deu venir a trovar la ditxa que a mon cor li falta.

En aquest punt estavan de sa conversació Pere y Angela, quant sentiren la campanada de que havem parlat al fi del capítol que precedeix.

—¿Has sentit, Geroni?

—Sí, senyora.

Y deixant lo mosso de cantar, baixá de la figura y se 'n aná a la botiga a mirar qui demanava, mentres Angela y Pere quedaren un instant com mitx abstreits, pensant qui fóra.